

Ana Vlad

Neorânduirea
firească
a lucrurilor

poezii

Braşov, 2019

Copyright © 2019 Ana Vlad
Toate drepturile rezervate.
Coperta și ilustrația © Ana Vlad
ISBN 978-0-359-95906-8

*Cu mâinile-nghețate, am luat la întâmplare
o peniță
și-am scrijelit în întuneric pe pereți, pe
tăblia mesei, chiar și pe-o laviță,
pe acoperișuri, pe lună neagră sau plină,
de-o suliță.*

(Am scrijelit în întunericul-temniță.)

Uneori, pe inimile surde ale oamenilor.

EXITUS

Timpul sclipea în ochii tăi roz,
vrajba fugea în halatul ei gros,
gura tăcea, așezată frumos,
noaptea venea.

Viscol ardea în cuptorul vârtos,
anii treceau fără vis, fără rost,
fuga din noi se-ntorcea-nevoios,
dorul striga.

Lespede grea încrustată în os,
dragostea noastră-ngropată pios,
inima ta armură abanos,
luna cânta.

ROTIȚE

am o mașină
de scris
rânduri,
așa cum băiatul meu cel mic are o pensulă
de pictat
gânduri;
eu scriu desuet
însăilând
o scrisoare,
el pictează răs
scăpărând
în soare.

am o oglindă
de văzut
riduri,
așa cum băiatul meu cel mic are o lanternă
de luminat
viduri;
eu mă privesc
numărând
ani,
el deslușește
spiriduși
melomani.

– mami, eu sunt o roțiță
stricată?
– nu! tu ești roțița mea
preferată.

CATREN

În temnița norilor suri,
Soarele-și piaptână barba de aur:
– Plouă inert pe Pământ;
M-aș putea transforma în balaur.

ALEGERE

sfârșitul verii nesfârșite
trase zăvorul timpului:
încă nu e vremea,
șopti,
nu e vremea ta.
mai stau un pic:
preț de un zâmbet
sau de o țigară,
sau de o iubire fugară,
alege tu
până nu începe
să miroasă
a toamnă

DULCEAȚĂ DE GUTUI

iubitul meu
face dulceață
de gutui
are o rețetă
de uitat iubiri
amăruie
taie și pune
doruri și urme
de răni
și le-ntetește
până dispar
în uitări

iubitul meu
face dulceață
de gutui
de parcă nimeni
nu i-ar fi
nimănui
(oricât aș fi
vreodată
de amăruie
sper să nu
mă transform
în gutuie)

MUZICALĂ

Mi-s sunetele mute
și pașii mi-s pustii:
doamna-ntreabă copilul:
să cânti un cântec știi?

Copilu-și drege glasul
și-ncearcă a cânta,
dar nota muzicală
nu vrea a rezona.

Doamna înclină capul
și dă din el ușor:
te rog să-mi dai carnetul
să-i scriu mamei de zor.

Mama privește scrisul
învolburat, nu glumă,
despre oare ce notă
la muzică să-i pună?????!!

Puneți-i nota re
sau poate si bemol,
dar nu uitați în față
să-i puneți cheia sol.

NONȘALANȚĂ

copacul gol
‘nălța domol
brațe sleite
de puteri
spre nicăieri:
în loc de frunze
îi crescuseră
spre dimineață
păsări de ceață;
nu s-a mirat,
se mai întâmplase
și altădat’,
doar că acum
a observat
că peste drum
un prieten bun
plângea nocturn
lacrimi golite
de dureri
spre nicăieri
și-n loc de frunze
îi crescuseră
spre dimineață
păsări de ceață;
nu s-a mirat

se mai întâmplase
și altădat',
doar că acum
a observat
că peste drum
un prieten bun
ardea nebun
frunze-ndoite
de temeri
spre nicăieri
și-n loc de frunze
îi crescuseră
spre dimineață
păsări de ceață;
și s-a mirat
nu se mai întâmplase
niciodat'.

cătând funest
spre est și vest,
spre nord și sud
nu a văzut
puteri sleite,
dureri golite,
frici îndoite,
ci doar, absurd,
un soare mare,

un verde crud
și-aripi amare
de corbi neorbi-
păsări de ceață
spre dimineață
catifelând
negru-vibrând
cerul rotund.

ALB

norii gri
șapte mii
stau botoși
fioroși
ar tuna
fulgera
ar urni
ape vii
dar în loc
de potop
toarnă blând
spre pământ
fulgi ușori
dătători
de curat
zâmbet alb

DEZACORD

Am străvăzut,
inima mea albastră,
în ochii-mi goi cum stă să vină iarna;
nu m-ai crezut
și ai urlat sihastră:
în tine e eternă primăvara!

ADĂSTARE

Lâng-o ușă de cămară,
Dorm adânc cinci cizme vechi:
Una e ghiveci de vară,
Celelalte sunt perechi.

Lâng-un pom cu ramuri albe,
Stau vreo patru omuleți:
Unul are bucle blonde,
Ceilalți trei cată răzleți

Cu privirea înspre vale,
Unde trei arici voinici
Stau zi-lungă la taclale
Despre iarnă, saci, opinci

Și o casă în pădure,
Lângă bradul cel înalt,
Unde vara culeg mure
Ielele ce n-au dansat

Și unde doi cai sălbatici
Fac cu rândul an de an
Și colindă-ntreaga lume
După soarele viclean,

Cu un moș bătrân în spate
Și-a lui barbă de un cot,
Care ninge-ntreaga cale
Albuind Pământul tot.

Lâng-o ușă de cămară –
Cizme vechi. Copii cumiși
Stau și-așteaptă iarna albă
Scăpărând în ochi doriși.

ÎNCURCĂTURĂ

Nu-mi da inima ta
Ce să fac eu cu ea,
Când de-abia mă descurc
Cu a mea?

În zori îi dau să bea
Apă, dor și cafea
Și îmi zice sadea:
Nu ai și altceva?

Vreo iubire fugară,
Vreo romanță de vară?
Și trăgând din țigară
Râde-așa, într-o doară.

Dar eu știu că ar vrea
O iubire pe-o stea
Sau aici pe Pământ,
Nepurtată de vânt.

Să nu-i fugă vreodată,
Să o aibă pe toată,
S-o păstreze curată,
Să îi fie surată.

Nu-i da inima ta
Ce să facă cu ea,
Când de-abia se descurcă
Cu ea?

ANIVERSARĂ

Mă îmbrăcasem gros, de iarnă grea.
Pânza aspră mă rodea pe la încheieturi. Nu
puteam să respir. Am stat așa,
până ce noaptea m-a-ngropat absurdă,
rea.

(Pânza aspră mă rodea pe la încheieturi, mă
strângea.)

Cu mâinile-nghețate, am luat la întâmplare o
peniță
și-am scrijelit în întuneric pe pereți, pe tăblia
mesei, chiar și pe-o laviță,
pe acoperișuri, pe lună neagră sau plină,
de-o suliță.

(Am scrijelit în întunericul-temniță.)

Uneori, pe inimile surde ale oamenilor.
Aveam o scuză: era beznă și frig. Și, deși mă
îmbrăcasem în culoarea norilor,
iarna lipsea din anotimpul ei. – Îndurare!
le ceream îngerilor.

(Aveam o scuză: era beznă în țara
gândurilor.)

Am dus-o-așa un timp ne'ngăduit de lung.
Moartea și anteviața-mi se profilau pe
zidurile strâmbе, ca umbra unui ciung.
N-am înțeles atunci că ciungul eram eu.
Și-am ars nătâng.

(Moartea și anteviața-mi se profilau
prelung.)

– Arunc cenușa neagră, o spulber peste
mări!
O, primăvară, vino, arată-mi-te-n zări!
Cu aripi negre, doliul să-l las a risipi
durerea, dorul, teama
și tot ce o mai fi!

(O, primăvară, vino, arată-mi-te-n zări!)

Și primăvara s-a făcut, cuminte, giulgiu
peste moartea-mi închipuită. Am părăsit
mormântul și-am respirat arpegiul
de sunete, culori și litere –
cortegiu (funerar al unei vieți nestinse).

(Am părăsit refugiul.)

Și m-am trezit. Aveam în pumn penița.
Luminile – aprinse și ușile – deschise.
Aripi – puțin desprinse.
Coșmar nărod în care scriam pereți
și vise!

(Și m-am trezit. Aveam în pumn penița.)

UN GÂND ȘI INIMI BĂTÂND

Adunasem în poala rochiei bucurii,
ca pe merele roșii, vara,
iar în suflet adunasem părinți,
ca pe stelele de pe cer, seara:
eram doar un copil;
timpul s-a oprit,
am împodobit lumea
și am fugit.

Adunasem în poala rochiei dorinți,
ca pe merele roșii, vara,
iar în suflet adunasem iubiri,
ca pe stelele de pe cer, seara:
eram doar o floare;
timpul m-a grăbit,
am împodobit cerul
și am fugit.

Adunasem în poala rochiei reverii,
ca pe merele roșii, vara,
iar în suflet adunasem copii,
ca pe stelele de pe cer, seara:

eram doar o mamă;
timpul s-a drămuit,
am împodobit bradul
și m-am oprit:

dintre toate merele roșii, vara,
dintre toate stelele de pe cer, seara,
am adunat în poala rochiei un gând
și în suflet, inimi bătând.

DORURI STÂNGI

Eu te-alung?!
Nu, tu îmi fugi!
Printre gânduri –
șoapte-adânci,
peste lacuri –
lumi, departe,
toate adâncite-n noapte.

Fuga fuge.
Tu rămâi,
nu te-ntoarce pe călcâi!
Fuga stă,
tu stai cu ea.
Ea îți spune:
nu mai sta!

Eu te-alung?
Nu, tu îmi fugi...
Printre stele-
doruri stângi,
peste noi –
cuvinte reci.
Eu te rog să nu-mi mai pleci.

COASTĂ

Oare pe Adam
l-a durut coasta
din care i-a fost plămădită
Eva?
Sau pe Eva
a durut-o coasta
din care i-a fost smulsă
lui Adam?

Poate pe Adam
l-a durut coasta
din care i-a fost smulsă
Eva,
iar pe Eva
a durut-o coasta
din care i-a fost plămădită
lui Adam...

Oricum ar fi,
trebuie să fi fost
durere la mijloc,
pentru că altfel nu ne-am mai căuta
atât de nestatornic
alinarea.

VIS NOU

S-a născut nesortit, nedorit pe pământ,
Pe pământul rotund de atâta mirare,
Dintr-o nimfă și-un om oarecare
Și n-a fost niciodat' cu nimic mai puțin,
Cu nimic mai puțin ca nimicul din care
S-a născut într-o zi fără soare.

Vise mari și povești a țesut ne'nterupt,
A țesut ne'nterupt cu nestinsă ardoare,
Până-n zorii răpuși de-ntristare-
Zorii gri-cenușii, străvezii și pustii,
Străvezii și pustii ca cenușa din care
Se va naște-ntr-o zi un vis nou și avid de
culoare-

Și strângând îngrozit și uimit pumnii goi,
Pumnii goi de orice și de vise amare,
A urlat înspre neascultare:
"Visul nou din neant și cenușă născut,
Din cenușă născut și avid de culoare,
Va-ntrupa un destin, va fi viu ca o floare?"

Sau va fi tot absurd, imposibil și surd,
Imposibil și surd, ideal, absolut,
Ca un act de înaltă candoare?”
Capul greu de-ntrebări între palme-l ținea,
Între palme-l ținea ca pe-o jertfă din care,
Se vor naște răspunsuri bizare:

Că n-a fost niciodată cu nimic mai puțin,
Cu nimic mai puțin ca nimicul din care
S-a născut într-o zi oarecare
Și n-a fost niciodată mai aproape pe drum,
Mai aproape pe drum de secunda în care
Va cădea indolent în uitare.

POEZIE DESPRE TINE

Ți-am spus în cel puțin o mie de cuvinte,
Chiar dinainte să te fi iubit,
Că începând din ziua fără minte,
Soarele-a prins a răsări subit.

Și ți-am mai spus, dar nu m-ai auzit,
Că luna stă-ntr-un colț de cercevea,
Ba uneori chiar pe vreun cer spuzit,
Uitându-se chiorâș după perdea.

Ce să mai spun de stele, dragul meu,
Ele sunt toate numai o mirare
Că eu și tu, că tu și eu, că eu
Te-am dibuit în lumea asta mare

Și-n loc să strig din fund de suflet ars:
“La naiba cu iubirea voastră crasă!”,
Îmi fac culcuș în sufletul tău cald
Și-ți tac intravenos când pleci de-acasă.

STRADA SITEI

Pe strada Sitei se cern suflete.
nu toate sufletele, ci doar cele care nu știu
de ce pleacă.
întâi se așază unul lângă altul, sub
cearceafuri albe și lămpi de neon,
în camere reci,
și se investighează minuțios,
în clinchete metalice și glume macabre
de cerberi preparadisiaci
sau îngeri postpurgatorieni,
în timp ce copiii din vecini, curioși, vor să
privească moartea în ochi,
cățărați în copaci sau pe gardul de piatră,
prin geamurile mari, fără perdele,
ca să aibă ce povesti când vor fi mari.
Ei nu știu că pe strada lor se cern suflete
și că au noroc că moartea e prea ocupată să
se uite la ei.
În definitiv, perdelele sunt date la o parte, i-
ar fi văzut clar pe fiecare,
dar asta e cu totul altă poveste.
Odată stabilit motivul plecării, precum și
faptul că reîntoarcerea este aproape
imposibilă,

sufletele se cern în bune și rele/ albe și
negre/ curate și murdare,
fără nicio altă nuanță,
și se trimit peste drum,
unde un antreprenor atent
retușează ambalaje întru posteritate:
e inestetic ca sufletele cernute în bune și
rele/ albe și negre/ curate și murdare,
fără vreo altă nuanță,
să plece în ambalaje urâte sau șifonate-
ar fi ca și cum strada Sitei ar fi o stradă
oarecare.

MĂRTIȘOR

Am rămas nemișcată pe marginea gândului,
privind gol spre cerul plin de stele,
prin geamul închis în urma viselor
ce s-au simțit dintr-o dată obsolete,
au luat somnul de mână
și duse au fost.

Inima-mi zvâcnea sec,
a caier în așteptarea fusului
sau a nimic în așteptarea totului,
nici ea nu știa exact.

Gemea surd, zvâcnea sec, gemea surd,
zvâcnea sec.

Am deschis geamul și am început să torc
încet,

așteptând visele să se întoarcă.

Speram că se vor întoarce,
doar nu erau să rămână pentru totdeauna
singure.

Când mi-am plecat privirea spre firul ce-l
torceam,

am văzut că era roșu ca focul
sau ca inima din care era tras.

Aș fi putut să jur că sunt o damă de pică,
după culoarea gândurilor,
dar uneori aparențele înșală,

așa că am tors în continuare,
oricum nu aveam altceva de făcut.
Spre dimineață,
când ziua a intrat albastră în cameră,
prin geamul deschis,
am împletit firul roșu cu noaptea albă
care tocmai se terminase.
Aș fi putut să jur că nopțile albe sunt tot
negre,
după culoarea lacrimilor,
dar uneori aparențele înșală,
așa că am făcut cel mai frumos șnur
roșu-alb sau alb-roșu,
în nici un caz negru,
și ți l-am trimis cu un nor mic și alb,
(zicea că are drum încolo),
să ți-l pui în piept,
neapărat în dreptul inimii-
mărțișor.

THE ENGLISH IMPATIENCE

I am fading,
by the way,
nice and slowly
every day.

I am drifting
by mistake
to the right
or to the ache.

I am lying
on the floor:
I'm not lying
anymore.

I don't know
if I should go,
but I'll stay:
it's still my show.

I don't know
if I should stay,
but I'm going,
anyway.

Am I lying?
No, I'm not!
Who am I
to know the plot?!

ROSTOGOL

În capul sternului
mi s-a cuibărit un gol
de inimă albă,
precum minciuna pe care o spunem
când nu mai știm să zburăm;

Pe vârful limbii
mi s-a cuibărit un stol
de cuvinte inerte,
precum visul pe care îl ascundem
când nu mai știm să așteptăm.

Pe partea dreaptă a inimii albe
îmi doarme adânc un nor,
rostogolit de pe vârful limbii
până pe cerul gurii,
sub forma unui dor.

STRADALĂ

căsuța veche
și-a pus în geam
o floare roșie
precum cadrul ferestrelor
prin care privește
de la începutul timpului
peste drum.

plouă.

la numărul 54
a înflorit magnolia,
iar ferestrele arată
ca niște harpe
la care au cântat
toată noaptea
îngerii.

CELE MAI ALBASTRE POEZII

poeziile scrise în gând
pe câte o margine zdrențuită
de emisferă dreaptă
sunt cele mai albastre poezii
care au existat vreodată:
din cauza lor,
luna e un corp ceresc contondent,
ce înjunghie pe la spate
somnia,
soarele răsare hâtru,
spiond cu poleială kitschoasă
dureri absurde,
iar tu-
tu ești un univers paralel
în care m-am aruncat atunci
când mersul înainte mi se părea anost,
închipuindu-mi că în adâncu-ți
o să-mi gălesc
leacul.

FRUMOASELE PĂPUȘI

Două băbuțe cu basma și șorțuri
cusute parcă de un păpușar grăbit
și aruncate într-o ladă veche,
uitate-acolo secole și-un pic,
au ridicat cortina de la colțuri
și dintr-o dată s-au dezvăluit,
în cadrul unui gard cam ruginit,
privirilor care treceau pe-acolo.
– Ce e acolo? a-ntrebat ghiduș
un trecător mirat zâmbind vădit
la apariția aceasta nepereche
a celor două șorțuri și un pic,
ce-au ridicat cortina de la colțuri
și dintr-o dată s-au dezvăluit,
în cadrul unui gard cam ruginit,
privirilor care treceau pe-acolo.
– E teatru! a strigat pripit
băbuța dreaptă-adăugând subit:
– E teatru de păpuși! (se vede)
și a tăcut cu tâlc un pic,
ținând cortina ridicată de la colțuri,
privind la trecătorul cel uimit,
din cadrul gardului cel ruginit.

Căci păpușarul ce-a cusut grăbit
două băbuțe cu basma și șorțuri,
le-a dat și viață cât să aib-un pic,
le-a dat și răs în inimi,
chiar și jocuri;
păpuși, se vede bine, ridicând
cortina cea pe loc improvizată.
– E teatru de păpuși!
(Cine s-ar fi gândit?)

STREET VIEW

să te plimbi
pe un drum județean
în toiul verii
lui douămiidoișpe
când tu ești
de luni bune
în douămiişapțiște
e unicul lucru
pe care îl poți face
atunci când cauți
cu încăpățânare
o mamă
care n-a vrut
să fie a ta;
mai mult decât
o dacie veche
într-o curte prăfuită
o babă cu batic
în fața unei porți închise
un cortegiu funerar
cu tot cu popă
pe mijlocul drumului județean
și un vag sentiment
de infidelitate
n-ai ce să găsești

dar măcar știi
că ai făcut
tot posibilul

GEOMETRIE

pământul s-a rotunjit dintr-o dată la loc
după ce o săptămână întreagă a fost cubic
și toată lumea s-a adunat pe la colțuri
nevorbind despre nimic altceva
decât despre geometrie
până ce colțurile au început să se netezească
și vorbele să se topească
precum umbra unui cosinus
proiectată pe un zid năpădit de iederă
ceea ce este matematic imposibil
datorită faptului că eu
n-am înțeles niciodată de ce oamenii
nu pot vorbi despre geometrie
în termeni rotunzi

FLUTURELE CARE A BĂTUT DE PATRUZECI ȘI TREI DE ORI DIN ARIFI

poți să iei amintirea aia
în care mama striga
iar tatei îi dăduseră lacrimile
și s-o arunci
oricum tu nu vezi problema
vezi numai ce vrei tu
și oricât te-ai chinui
mama are dreptate
iar lacrimile tatei au fost
în zadar
ce nu știe mama e că tu
poți să te sufoci
cu cuvintele celor
pe ai căror umeri ai crezut
că poți să plângi
chiar și fără motiv
atunci când îți vine
și că liniștea e o iluzie
născută inoportun
din impresia unui fluture
care crede că dacă a bătut
de patruzeci și trei de ori din aripi
a ajuns pe drumul cel bun

REVER(S)

minciuna
și-a luat straietele de duminică
și a ieșit în lume;
a rânjit
în dreapta și-n stânga,
și-a prins
o floare roșie
la rever
și m-a privit
drept în ochi:
– aș fi vrut,
mi-a spus,
deși eu știu
că nu a fost niciodată
așa,
dar cum să nu crezi
pe cineva
cu floare roșie
la rever?

JOS ARMELE!

lasă jos
cuțitele din pupile
ura din zâmbetul răstignit peste masca de
heruvim
și minciunile din pumni
brațele
privirea
și inima
poșeta plină cu amintiri
glezna
și aerul toxic pe care îl expiri
lasă jos
tot ce ai la tine
și hai să ~~murim~~ iubim

(DE)CĂDERE

Și din aripa frântă începură să iasă tot felul
de duioșii,
una mai verde și mai albastră,
mai rotundă și mai pătrată,
mai multă și mai uitată decât alta,
de nici nu-mi dădusem seama că într-o
aripă,
fie ea și de înger căzut,
își poate face cuib așa ceva.
Pe de altă parte,
ochii,
gura,
lobul urechii,
degetul mic de la piciorul drept,
chiar și încheietura mâinii,
deveniseră cu timpul atât de transparente,
încât nu se mai vedea nimic prin ele.
Așa e mereu,
cu cât privești mai mult,
cu atât vezi mai puțin.
Și din împletitura venelor albastre ce
curgeau dintr-un capăt în altul al lumii
începură să crească muguri.

ERRATUM

Am întredeschis ușa
și am aruncat o privire.

A căzut
fără niciun zgomot
în mijlocul camerei întunecate,
de parcă acolo nu exista nici timp,
nici spațiu.

Și deși simt că acest
parcă
este în plus,
atâta timp cât există,
totuși,
o urmă de îndoială,
nu pot renunța la el.

Așadar,
parcă timpul
și spațiul
nu existau,
iar greșelile,
vinile
și neiertările
dormeau pe jos,
claie peste grămadă,
fără să respire:
cel fără de păcat

dintre voi
să arunce cel dintâi piatra!
Dacă ar fi respirat,
aș fi putut număra secundele.
Cât despre spațiu,
cum poate fi el
măsurat
în condiții de beznă totală?
Și cum mi s-a arătat
limpede
că lucrurile există în măsura în care le
percepi,
am demonstrat,
iată,
atemporalitatea
și aspațialitatea
camerei
în care privirea pe care am aruncat-o prin
ușa întredeschisă
a căzut
fără niciun zgomot.
Astfel,
am amputat
moartea:
în definitiv, iubirea e,
uneori,
o pasăre Phoenix.

CROITOREASA

dimineața a dat buzna pe străduța îngustă
și s-a oprit în fața atelierului de croitorie,
a doua casă pe dreapta:
cea gri
cu obloane albe,
și poartă roșie;
a deschis poarta,
a intrat în curte
și a bătut în ușă.
croitoreasa și-a pus ochelarii pe nas
și metrul de croitorie la gât,
a descuiat ușa albă de lemn
cu cheia mare de fier,
a îndreptat plăcuța agățată sub streășină,
pe care scria
cu litere elegante:
croitorie și reparații
și a poftit-o înăuntru.
dimineața a mângâiat blând toate obiectele
din cameră
și s-a așezat pe scaunul croitoresei;
croitoreasa a deschis larg fereastra
și a zâmbit dimineții;
o rază de soare s-a aruncat pieziș înăuntru
și s-a așezat de-a latul mașinii de cusut,

ce-și sfârșea somnul într-un colț,
întinzându-și agale pedala,
scuturându-și mosorul de ață liliachie
rămas de la cusătura de ieri,
deschizându-și și închizându-și sertărașele
ca un om care se caută prin buzunare
după ceva demult uitat.
croitoreasa a șters-o ușor de praf,
a uns-o pe la încheieturi
să se dezmorțească,
a luat din pernuța de ace cinci-șase bolduri
prinzându-le cu colțul gurii
și,
înainte să schimbe mosorul,
a întrebat dimineața
ce aștepta nerăbdătoare:
– ce destin croim azi?

ADEVĂR

încă nu pot să scriu despre toamnă
deși orașul e tivit cu frunze moarte
și de sub unghii îmi ies cuvinte-cocori
ce-mi tulbură liniștea adevărului absolut
al nonexistenței
va trebui să aștept până ce soarele
îmi va răsări din stomac
și lumea mă va arăta cu degetul
întocmai ca atunci când m-am suit în pod
și m-am uitat pe gaura cheii
în iad
ei nu știu că înainte de orice
trebuie să simți cu vârful limbii
gustul aspru al umbrei de cerber
scăpat pe potecile raiului
să distingi în vacarmul afonic al timpului
bătaia disperată a aripii de înger
deasupra flăcărilor arzând întru mântuire
și să zărești cu coada ochiului
adâncimea beznei primordiale
din care s-au întrupat iubirile
durerile
și anotimpurile
abia atunci voi putea să scriu

Ana Vlad

fără să mă mint
despre toamnă

SOSIREA

pornisem cu stângul:
privisem nărod
cum toamna hapsână
îmi vine-n capot
cu flori mari, și frunze,
și ciucuri zurlii,
cu ochi plânși și negri
și plete-arămii
și-mi fură tot somnul,
și-mi pune-n pahar
pelin și cucută,
și-mi cântă amar
un cântec de jale
și-un cântec de dor,
și-mi scutură pomii,
și-mi plouă ușor,
și-mi zace-n fotoliu
fumând și-acuzând
dureri de picioare,
de umeri, de gând
și-apoi îmi arată
cu deget trufaș
un chip în oglindă
și-o urmă de pas
și-mi spune blazată:

– salut, ți-a fost dor
de mine, de tine,
de voi și de ploi,
de luna pălindă,
de șalul greoi,
de ziua-ndesată
în colț, în noroi,
de noaptea lungită
pieziș pe asfalt,
de cerul de plumb,
de suflet în lanț?
– taci acum! i-am strigat
deschizând ușa larg:
ori îți dai jos capotul,
ori te-nchid în dulap.

USUAL SUSPECTS

un val de crime împotriva porumbeilor
a zguduit cartierul
în primăvara anului în care vecina
de la trei
a acuzat zburătoarele
și pe mine
de neascultare a dorințelor ei:
porumbeii
să nu mai existe,
iar dacă tot există,
eu
să-i urăsc măcar la fel de tare
ca ea
și să le interzic
cu strictețe
apropierea de pervazul meu
și de acoperișul blocului, de care sunt
responsabilă
prin simplul fapt că locuiesc
la ultimul etaj,
prin montarea de sârmă ghimpată și alte
obiecte
ascuțite
și astuparea
cu ceva

a tuturor locurilor
în care aceștia ar fi putut
poposi.
cum aceste două lucruri sunt imposibil
de realizat
în egală măsură,
întrucât în balconul meu
și-au făcut cuib
și ouă
doi porumbei,
doi ani la rând,
până când mi-am luat
piscă
și a intervenit un conflict
de interese,
vecina de la trei a stârnit
cu puterea minții
un val de crime împotriva porumbeilor,
umplând cartierul de cadavre
gri-albăstrui,
în primăvara anului în care
nu am putut dovedi
că ea este asasinul,
ci doar suspectul de serviciu.

PINK MORNING SONG

Have a cake, have a cake, have a blueberry
cake

And just put it quickly in your sweet
mouth, Jade,

Don't let your demons ruin your day,
Everyone knows they are rarely ok.

Buy a dress, buy a dress, buy a pretty red
dress

And tear it all up with your PMS, Jess,
Don't worry, I swear, it will never be over,
You're some kind of angel real deep
undercover.

Grab a glass, grab a glass, grab a whole
bunch of dishes

And smash them while crying, they will
give you luck, Trish(es),

Don't keep your emotions in you, let them
fly,

Like a pretty, pink, fluffy and cute butterfly.

Be crazy, be crazy, be so very crazy,
Whenever you feel like, smash it, Daisy!
Cause no one knows better than you, oh, my
baby,
That you are three times, maybe more times
a lady.

LA RECE

nu am nevoie
de tine
nu ești aerul pe care
îl respir
nu ești rațiunea mea
de a fi
nu ești nici măcar bărbatul
visurilor mele
ești
doar un om
cu frunte pe care
ți-ai scrijelit grijile
mâini din care
mi-ai dăruit lumea
vene prin care
mă lași să-ți curg
și ochi căprui
iar eu nu știu decât
că te iubesc

VERDE

eram încă verde,
pe tâmpile-mi creșteau
amintiri vinovate,

în piept, valuri repezi
mi-albeau îndelung
umbre reci de singurătate;

purtate de vânt,
alergau spre pământ
frunze moarte,

eram încă verde
și visu-mi murea
între pleoape.

PATINĂ

honey,
după spusele și scrisele
experților,
iubirea noastră e pe cale
să expire.
ne cumpărăm
alta
sau o păstrăm
pe asta?
dacă ne cumpărăm
alta,
va mirosi a nou
în toată casa,
iar noi vom fi
ce am mai fost;
dacă o păstrăm
pe asta,
trebuie să ținem cont
de faptul
că în curând va prinde
patină
și va fi mai
frumoasă
ca oricând.

Ana Vlad

crezi că vom putea trece peste acest
inconvenient?

URLET

urlă sirena, mamă,
sufletu-mi stă agățat în colțul ferestrei
și urlă deodată cu ea.
nu știi vreun leac, mamă,
de pus sub cap
sau altundeva?

(IN)COMPATIBILITATE

violeta
și tanti mariana
fac concurs;
sunt mândre de detaliile,
unele dintre ele aproape
intime,
pe care le cunosc
despre un accident rutier petrecut zilele
trecute,
în care s-au pierdut
vieți.
violeta
și tanti mariana
vorbec de parcă și-ar împărtăși una alteia
o rețetă
(atenție, urmează conținut cu caracter
inadecvat,
pe care, totuși, nu-l voi reproduce aici)
de prăjitură,
asezonată cu tragicul și imposibilul
situației
incompatibile cu viața
celor rămași.

violeta
și tanti mariana,
însă,
sunt compatibile între ele:
până la urmă, ce ți-e și viața asta,
dacă nu un șir de (in)compatibilități.

ETER

se vede bine
de-acolo de la tine?
ne vezi pe toți?
îți amintești de mine?
ai fost plecat?
nu te-am văzut o vreme.
sau ai uitat
să te ascunzi prin crizanteme
și prin copaci, cum o făceai odată,
să simt că ești aici
ca altădată,
să îmi închipui că sunt toate bine.

se vede bine?
îți amintești de mine?
tata,
ai ochelarii la tine?

TEENAGE LOVE

se smulg fără grijă
copilăriei
un pegas
celest
și o selenă
nepânguită
se dau pe mâna
cupidă
a unui arcaș
neexperimentat
care gângurește
incantații
și se joacă
cu frecvențe
și intensități
și se obține
negreșit
cel mai perfect
haos
întâlnit
vreodată

INTERSECȚIE

timpul a fugit
în acorduri de xilofon topit
lăsându-și în urmă
ceasul rău
la intersecție de străzi

de atunci
câte un bețiv dezolat
își caută
absent
timpul către casă

mission: impossible

aplauze

pe strada castanilor
a căzut
în sfârșit
ultima frunză

ECHILIBRISTICĂ

iubirea
este mersul ancestral
pe sârma suspendată între
pupila mea
și pupila ta
aflate
de cele mai multe ori
la înălțimi diferite

nu clipi
dragul meu
m-ai putea strivi
între pleoape
sau
mai rău
m-ai putea arunca
în hăul dintre
inima ta
și inima mea

APOCALIPSĂ

Turla se-nalță către un nor,
ziua-și agață soarele-n păr
și dumnezeul joacă hazard,
zâmbind ușor.

Un pic ateu, zeflemitor,
își umple pipa cu flori de măr
din primăvara de peste gard,
tușind sonor.

Ora-i târzie, stelele mor,
nimeni nu-nalță rugă-n pridvor,
– îmi trece vremea, oftează el
sfâșietor.

FOTOGRAFIA

acum câțiva ani am găsit
în pădurea deasă prin care rătăceam
o poieniță
în care ninge frumos
și pustiu
am socotit-o potrivită pentru a poposi
în ea
în fond eram atât de obosită
și cuvintele îmi erau atât de ponosite
că meritam o poieniță
numai a mea
m-am odihnit preț de vreo două vieți
cu capul pe niște amintiri
strânse în grabă
apoi m-am apucat să înalț
fără să știu
chiar în mijloc
un altar
pe care ți-am adus ca jertfe lacrimi
ofuri
și pietre
și te-am strigat pe nume
neștiind că tu
ești chiar eu
mai târziu am aflat că poza

din care m-ai fi privit cu chipul meu
a fost furată
cu tot cu portofelul
în care fusese pusă după ce a fost găsită
pe o legitimație
de serviciu
și m-am mirat
nu știam că dumnezeelor care își
abandonează
copiii
li se dau legitimații
de serviciu

ÎNCEPUT

lumea trebuie să fi început albă
mută
neclintită
într-o dimineață
de sâmbătă
când
o femeie-ancoră
și-a ridicat capul de pe pernă
și a purces desculță
despletită
dezarmată
să dea timpului
camătă

VIFOREANCA

Turbato în rochia-ți de lână,
cerșind ca o lele nebună,
ești soră cu norii ce tună,
nebună de vânt aiurând!

Albastro cu gura căscândă,
ce urlă ca lupul la lună,
ești muză de muză bătrână,
lună pe cer desenând.

Vicleano cu aripi de zână,
ce arzi amintirile-n urnă,
ești pânză de pictor, păgână,
urnă cenușă-nchizând.

Frumoaso, din ochiul-furtună,
ce dor printre plete-ți răsună?
e liniștea lumii- stăpână:
răsunet de inimi bătând.

RĂDĂCINI

mi-am găsit rădăcinile
într-un sat cu nume de femeie aprigă
lângă biserică
pe dreapta
sunt înfipte adânc
în pământul din curtea unei case
înconjurate de copaci
în timp ce eu plutesc
smulsă
prin lume
nu știe aproape nimeni
povestea lor
copiii se joacă nestânjeniți prin curte
mirați că nu crește nimic
din ele
bărbatul le suduie
de fiecare dată când vine beat acasă
și se împiedică de ele
doar stăpâna casei
le udă din când în când
înălțând spre cerul de deasupra lor
rugăciuni mici
apoi își vede de viața ei
grea
cu bucuria că măcar unul

dintre vlăstarele ei
poate pluti
prin lume

IARNA

îmi trăgeam ciorapul subțire
peste pielea netedă
și îmi încheiam cămașa
până la penultimul nasture,
îmi prindeam la urechi
rubine,
îmi pudram nasul
în oglinda retrovizoare
și plecam.
acum îmi trag pătura groasă
peste inima grea
și îmi închei socotelile cu viața
până la penultima suflare,
îmi prind în ochi
noaptea,
îmi privesc sufletul
în lumina crudă a lunii
și rămân:
vezi tu,
când vine iarna,
nu mai e vreme
de ieșit
din casă.

LUMINARE

dracii trag cu colții
și ghearele
de rămașițele nopții,
dezvelind ochiul încă închis
al dimineții.
îmi străbat ființa
de la un capăt la altul,
căutându-mă,
mă ridică din pat,
mă măsoară din cap până-n picioare,
ca și cum acum
m-ar vedea pentru prima dată,
și-mi strigă:
trezește-te,
se luminează
a ploaie!

BUNICA

bunica avea mereu la ea
o vorbă de alint
și-o legătură de blesteme,
mâini aspre
și mângâieri blânde,
o basma de pus pe cap
și un ruj roșu,
o veioză colorată de pus pe noptieră,
o pivniță de încuiat balauri,
o batistă cu broderie spartă
și un saltar
cu fotografii vechi.
– nu știi niciodată,
zicea,
nu știi niciodată
când te cheamă
la el
dumnezeu drăguțu’.

11:11

te-am prins în pupilă
și irisul mi s-a făcut albastru
verde
căprui
albastru
verde
căprui
după pulsul iubirii
proiectat
pe retină
iar tu ai râs
go on
mi-ai spus
aprinzându-ți o țigară
love me like there's no tomorrow
și timpul s-a oprit

GÂNDUL ZBURÂND

Gândul ăsta are formă de vrabie:
alerg după el
și nu se oprește
nicicând,
un alt gând are formă de sabie:
își împlântă orbește
oțelul în mine,
mușcând
din alt gând în formă de salcie,
ce își unduie pletele
și se frânge trupește,
plângând
că-n alt gând, în formă de martie,
n-a fost chip să iubească
și să zboare spre stele,
vibrând...

Și din apriga luptă de gânduri în formă de
armie,
ce-mi întunecă cerul
și-mi urlă-nvrăjbite,
durând,

mă salvează gândul-corabie,
ce își flutură pânzele
înspre gândul albastru,
zburând.

LETARGIE

Și vreme-i iară de murit.
Pe clape negre de pian,
ploaia să picure jelit,
timpul să ardă-n loc, mocnit,
glasul să tânguie, dogit.
Și vreme-i iară de zburat
pe coarde-albastre de viori,
când cerul ți se-așează alb,
sub cap,
foșnit.

ARC

Să sari în pat e o-ncântare
și când ești mic, și când ești mare,
saltea cu arc ori saltea tare,
să sari în pat e o-ncântare!

Așa-și spunea băiatul când,
în cadrul ușii, observând,
un cap pe umeri s-a ivit,
cu ochii mari și glas răstit:

– Copile, dar tu ești cumva
picat din Lună, nu-i așa?!
Cum de sari tu în pat, vădit?
Ce fel de mamă te-a-ngrijit?

Să sari în pat e o-ncântare
doar când ești mic. Iar când ești mare
tare mă tem că vei uita
c-ai fost și tu copil cândva...

DECOLORARE

cândva
în fiecare dimineață
cam pe la trilurile cele mai argintate ale
mierlei
chiar înainte de răsăritul soarelui
dădea perdeaua la o parte cu mâini
tremurânde
își așeza pielea translucidă
și oasele subțiri
ale celor nouăzeci și șapte de ani ai ei
în cadrul verde-scorojit al ferestrei mici
ca între ramele unui tablou
și aștepta
cu mâinile pe pervaz
scrutând
cu ochi neobișnuit de vii
străduța încă pustie
în curând
poarta vișinie a casei de peste drum avea să
se deschidă
și în cadrul ei avea să apară o siluetă mică
și gârbovită
de povara celor optzeci și opt de ani pe care
îi ducea
în spate

ce avea să țină în mâinile aproape la fel de
subțiri
ca ale ei
o tavă
pe care aveau să poposească
vreme de un traversat de stradă
o cană cu ceai din care aveau să iasă aburi
înmiresmați
și o farfurie albă
cu floricele roșii
pe care aveau să stea cumiți două felii
generoase
de pâine prăjită
fără coajă
unse cu unt
dulceață făcută în casă
și alte minunății
apoi avea să deschidă larg fereastra mică
prin care avea să primească
inima mare și surâsul știrb al siluetei mici
și gârbovite
de povara celor optzeci și opt de ani pe care
îi ducea
în spate
și tava cu bunătăți

acum
în fiecare dimineață
cam pe la trilurile cele mai argintate ale
mierlei
chiar înainte de răsăritul soarelui
în cadrul verde-scorojit al ferestrei mici
nu mai așteaptă nimeni
nimic
iar poarta vișinie a casei de peste drum
rămâne veșnic
închisă

acum
până și zgomotul
e alb

ESENȚĂ

te iubea
cu ochi
încercănați
în care
luceau
stele polare
despre care
n-ai știut
niciodată
că se sting
în absența
ta

mergea
cu pași
de felină
să nu-și
trezească
demonii
care te-ar fi
devorat
pe loc

aștepta
cu buzele
întredeschise
o gură
de aer
pe care
nu ți-o cerea
niciodată
dar fără de care
nu putea
trăi

te iubea
cu mâinile
goale

DOCHIA

Dochia-ngână-n miez de noapte
un cântec lin și insonor,
pe coapsele neprihănite
îi stăruie timid un dor.

Cojoacele-s de mult pierdute
în geana ierbii, la izvor,
prin venele albastre-i curge
un roșu fir de mărțișor.

Legenda spune că-i bătrână,
dar ce știu ei e-nșelător,
să aibă inima-mpietrită
e doar un vis năucitor.

Dochia urlă-n miez de noapte
un cântec lin și insonor,
în raza Lunii strălucește
o limbă de argint, ușor.

Sfârșitul iernii e aproape,
neaua se va topi priór,
iar primăvara, ce-i va pierde
urma prin gândul florilor,

I-a prins de mâinile-nghețate
un roșu fir de mărțișor,
în amintirea altei zile
de martie amăgitor.

BAGAJ

Pune în bagaj
haine de schimb
pentru subrașul drept
și periuța de dinți
pentru dinți,
rimelul,
pentru că am auzit că alungă
cu un succes de 429%
orice îndoială,
și peria de păr
pentru păr,
jocul de table
și cărțile de citit,
mămuțica de pluș
și laptopul de văzut filme.
Pune inimile celor care te iubesc
și lacrimile tatei
în buzunar,
să le ai mereu la îndemână,
și nu uita.

IMAGINARIUM

O imensă rețea neuronală
a invadat întunericul
și vocea guturală a Universului
a destăinuit
marele secret:
voi nu sunteți reali,
degeaba vă plângeți.

ANAISNOTMYNAME

au venit din toate părțile
unii cu autobuzul
alții cu mașina mică
alții chiar cu metroul
deși noi nu avem
metrou
în oraș
cei mai mulți au intrat pe ușa din față
alții
mai ieșiți din comun
au preferat-o pe cea din spate
și s-au strâns în jurul meu
(unii au intrat chiar și pe fereastră-
o ferestruică mică
și roz
în dreapta intrării)
m-au privit cu ochi hulpavi
m-au arătat cu degetul
și au strigat:
ea e ana
cea care
scrie poeziile alea
pe care nu le agreăm
în totalitate
dar tocmai ăsta e farmecul lor

citește-ne poeziile tale
dragă ana
cu voce tare
cu intonație
despoaie-ți sufletul
în fața noastră
hai că nu-i așa greu
toți facem asta
la urma urmei
sunt doar cuvinte
uite
îți dăm cadou
un săculeț cu majuscule
și semne de punctuație

TEIUBESC

ți-am dat
toate diminețile mele
și ți-am smuls
în schimb
mii de teiubescuri
care mai de care
mai reciproce
ca niște like for like-uri
evitabile
până când n-am mai știut să primesc
cum se cuvine
teiubescul ce ți-a înflorit pe buze
într-o seară
ca o regină a nopții
în plină iarnă

ți-am dat
toate diminețile mele
fără să știu
că nu trebuia să-ți cer nimic
în schimb

CU MINE

La mine noaptea-i un popas
înspre întâia rază
de soare-amestecat cu stropi
de rouă roz-albastră

și însuși ceru-i un ocean
de stele căzătoare,
cu cozi de zmei înaripați,
călătorind spre zare.

Din mine vrăbiile fug verzi
și cântă-n miez de noapte
romanțe, lieduri și zăpezi,
la clavecinuri sparte.

Pe mine iedera-i un stol
de fluturi psihedelici,
ce surzi și orbi și buni și răi
mă năpădesc, isterici.

În mine cresc păienjeni albi
cu frunțile-ncruntate,
pândind cu mii de ochi haini
din pânzele-nțesate.

Din mine-odat-a răsărit
un soare-atât de mare
că însuși Soarele-a orbit
și a strigat „trădare!”.

Cu mine nu-i nîcîcînd nîcîcum
te-ai aștepta să fie.
De ce te-oprești? Mai bine fugi
pîn' să te prinzi în vrie.

PLOI

În orașul ăsta
nu plouă
niciodată
la fel:
în centru,
ploile au iz de vechi
amestecat
cu vorbă de bunică,
aburi de ceai,
și piatră cubică
udă,
iar la periferie sunt reci,
de parcă ai rămas singur
pe lume
și nu ai altceva de făcut
decât să bați
trotuarele
dintre două ploi,
să culegi amintiri
dintr-una
și să le duci
în cealaltă,
să-ți țină
de urât
și de cald.

PRIMA VARĂ

Primăvara aleargă desculță prin iarba
proaspăt cosită,
ca o mireasă fără voal
și fără scrupule;
între degetele de la picioare are flori de trifoi
și pe buze-
gust de cireșe amare.
Rochia largă și lungă a verii-
lințoliu ostentativ al unei morți predestinate,
o acoperă nefiresc;
după ureche i-a înflorit un cais,
care a înghițit,
de cu seară,
un nor.
De atunci,
plouă cu petale roz
la fiecare adiere
de vânt.

DAR TU, DIMINEAȚĂ?

Dar tu, dimineată,
cu ochii de ceață,
cu soarele-ți dalb,
ascuns într-un fald,
cu gustu-ți de iarbă,
la gât cu-a ta salbă
de păsări-surori
și găze-nurori,
a zilelor poartă,
a nopților șoaptă,
a zorilor zbor,
a serilor dor,
ce vrei de la mine,
ce doine blajine
îmi cânți la urechi
de-alungi draci-perechi,
de ce-mi ții tu calea
și-mi cureți cărarea
din noapte spre zi,
din vis înspre gri,
din gri înspre alb,
din alb înspre soare
de zâmbet-apare
și-apoi te topești
în miezuri firești?

HIMERĂ

În nopțile în care
te jucai
în părul meu
și-mi șopteai
că lumea e a noastră,
trebuie doar
să închidem ochii
și să visăm,
eu deschideam ochii larg
și șoapta ta
se transforma
în strigăt:
oamenii își dezacordau strunele,
cântându-și amar
ziua de ieri,
ceasurile își negociau secundele,
pierzându-și iremediabil
timpul,
iar ploile cerșeau pe marginea drumurilor,
ca niște târfe suave
și incomensurabil
triste.
Eram doar o fată morgana
cu rochie albă,
strune dezacordate

și tristeți nesfârșite
ce-ți bântuia
suav
visele.

GONE FISHING

Ziua s-a lungit
blondă,
la soare,
dis-de-dimineată,
acunzându-și în ierburi
furnicile,
în ape
păstrăvii,
în aer
zbaterile.

Transparente de aripi,
libelulele survolează
cu ochi mirați
și cozi albastre,
liniștea.

Firul întins șfichiuite, invizibil, aerul.
În inima zilei,
soarele își așteaptă,
nemișcat,
apoteoza.

BU-BUM

Sunt năpădită
constant
de buruieni,
ce-mi cresc sălbatice
direct din aortă
și se răspândesc,
duse de puls,
[bu-bum bu-bum]
[bu-bum bu-bum]
de-a lungul și de-a latul meu,
împânzindu-mă.
Nici nu e de mirare:
eu sunt
singura ființă
pământeană
de care mă tem.
În rest,
mai sunt niște zei,
două-trei superstiții
și un coșmar în care sunt năpădită
constant
de buruieni.

SELF-DESTRUCTION

Copil fiind,
pândeam ore în șir zgomotul liftului,
cu urechea lipită de ușa încuiată,
cu stomacul ghem
și teama morbidă
de abandon
în pupile.
Rămăsesem cu acest obicei de pe vremea
când căutam ore în șir,
cu urechea lipită de un piept străin,
bătaia inimii ce o auzisem pe vremea când o
ascultam ore în șir,
cu urechea lipită de sacul amniotic,
cu pumnii strânși
și fără nicio teamă
în pupile.
Între timp,
am aflat că sunt doar aerul incandescent,
ce străbate în fracțiuni de secundă
(în care uzez,
eonsun,
niciodată trăiesc)
drumul albastru

(segmentat,
ramificat,
niciodată drept)
al fulgerului
din cer
către pământ,
și am început să pândesc ore în șir gustul
trădării,
cu vârful limbii lipit de cerul gurii,
cu nările adușmecând hulpav dezastrul
și sentimentul amar
de victorie
în pupile.

SOARELE-N CIREȘ

Soarele se urcă de cu vară-n cireș,
arzând aprig de dor dup-o gură de apă,
ce lucea în găleata uitată-n pridvor,
lângă lampă,

Căci zărise-ntr-o zi, cam pe când apunea,
o cămașă de in, tulburând apa toată,
și sub ea, trup mlădiu. Și un chip ivoriu,
și o gură granată.

Și-și prindea părul ghem, și-și lăsa părul val,
și-l privea drept în ochi, amăgind zarea
toată,
și intra din pridvor, și-o căta-n ochi de
geam,
nestemată.

O găsea-n câte-o zi, o pierdea deseori,
se-ascundea după nori, se trezea mângâiată
de o rază și-un vis niciodată visat de a fi
doar a lui
viața toată.

Și trecuse, așa, toată vara-n cireș,
pânguind trupul cald sub cămașa voalată,
până ce vântul colbul prinsese-a-l vrii
într-o horă-ntomnată.

Iar când toamna veni și când frunza șopti:
haina grea s-o îmbraci și să uiți vara toată,
se-aruncă printre crengi de cireș pustiit,
în ogradă

Și-ngrozit el văzu cum o umbră de corb
se lungi pe pământ, alungându-l pe poartă,
și pe ea ferecând-o cu ivăr de fier...
Soartă spartă!

Și privi printre drugii, tot mai palid la chip,
înc-un timp ce trecu ca o ploaie de vară,
căci din zi rămăsese ce noaptea lăsa:
greă povară.

Și-ntro zi se pierdu în al iernii neant,
arzând aprig de dor dup-o gură de apă,
ce-nghețase-n găleata uitată-n pridvor,
lângă lampă.

CINCI ANI MAI TÂRZIU

Am privit înapoi într-un suflet
și-am aflat doar pustiu:
nici pe cale vreo urmă de umblet,
nici în palmă vreo urmă de zvâcnet,
nici în dinți vreo urmă de scrâșnet,
nici pe buze vreo urmă de zâmbet,
nici în aer vreo urmă de cântec,
nici în cer vreo urmă de înger,
doar pe frunte o urmă de urlet.

E târziu.

OCTOMBRIE ÎN TOI

Era o toamnă blândă, octombrie în toi,
În toată lumea, parcă, mai rămăsesem noi
Și ceva frunze prinse în dansul de apoi.
Era o toamnă caldă, parcă era-ntr-o joi.

O salcie și-o doamnă ce semănau leit
(Doar că în capul doamnei nu te urcai voit)
Stăteau de strajă, sure, ca stâncă de granit,
Și pe aleea-ngustă se circula grăbit.

Bătrâna doamnă bună ne-ntâmpina zâmbind,
În salcie, trei vrăbii se învrăjbeau, hulind,
– Octombrie e încă frumos în ăst oraș!
Și salcia își plânse o frunză de necaz.

Toți tații din vecini făceau în beci festin
Cu struguri negri-n teasc, cu râsete și vin;
Nevestele, prin case, purtau discuții lungi
Despre copii, situații, dulcețuri, fuste-n
dungi.

Copii eram doar noi și-ncă vreo doi mai
mici,
Ce căutau în toamnă vara ca un arici
Cu țepii scoși de-acum, cu ceață și cu fum.
Din salcie, un dor mi se va face scrum.

DESCĂTUȘARE

Din ploaie s-a-ntrupat deodată
o mică față argintată,
cu gene lungi și glas domol
de picuri moi, în si-bemol.

Privește-n jur; din ochiu-i maur
iese sfios albastru abur,
iar pe trotuar, pășind ușoară,
apa în cercuri o-înfioară.

Din gura albă ca o salbă
îi cad cuvinte-flori-de-nalbă
pe garduri, inimi și ferestre,
în lungi descântece funeste.

În palmele făcute scafă
își ține strigătele-harfă,
la care îngerii zdrențuiți
plâns-au în zori, dezlănțuiți,

Iar din adâncul ca de scoică
îi crește-un ropot-râs-de-doică
la care-a supt cu guri de jar
balaurul solomonar.

Și când zăgazurile-s sparte,
spartă-i și ea în mii de șoapte
și, învârtită-n rupte dansuri,
din piept îi zboară mii de glasuri:

– Noi suntem fata argintată,
din ploaia-mumă întrupată!
Noi suntem ploaia întrupată
din suflete, descătușată!

Și hohotind, din talpa goală
i se prelinge ca o smoală
tot răul rău de pe pământ,
lăsând miez reavăn sub veșmânt.

RĂSĂRIT

Alean se scurg
pe lângă burg,
și pe sub paturi,
și printre straturi
de leuștean
sau sub mojdrean,
și pe sub gene
visând refrene
de cântec frânt
mult prea curând,
printre perdele
și catifele
de draperii
roș-sângerii
și pe sub uși,
mici și ghiduși,
stropi de lumină
din cea senină,
ruptă din soare,
căzută-n mare,
ruptă în două,
făcută rouă
și-apoi zburată
în lumea toată.

VECINUL DE LA PARTER

Vecinul de la parter
s-a născut
în colbul uliței
unui sat
din nordul țării
și avea o mașină roșie cu care nu umbla
aproape niciodată,
dar pe care o îngrijea
și o iubea
ca pe ochii din cap,
o nevastă minionă,
care spăla rufe
și le usca
în uscătoria blocului,
și două fete
măritate.

Vecinul de la parter
se trezea dimineața
devreme,
ca orice pensionar
care se respectă,
și deschidea larg fereastra,
din cadrul căreia saluta toți vecinii
care ieșeau
din bloc

și gonea toate pisicile negre sau altminteri
care treceau
pe acolo,
apoi se îmbrăca
în albastru
și se așeza pe banca
roșie
din stația de autobuz,
părând că așteaptă
ceva.

La amiază dispărea subit
în apartamentul lui
de la parter,
unde lua prânzul
pregătit de nevasta minionă,
care spăla rufe
și le usca
în uscătoria blocului,
iar spre seară,
dădea ture repezi prin cartier,
vorbind tare,
cu cine se oprea să-l asculte,
despre politică,
prețul benzinei
și viață.
Vecinul de la parter
avea vocea găjâită,

mersul țeapăn și îndoit de la mijloc
și impresia că e cineva.
Într-o bună zi,
cam pe neașteptate,
vecinul de la parter și-a luat nevasta
minionă,
care spăla rufe
și le usca
în uscătoria blocului,
și mașina roșie cu care nu umbla
aproape niciodată,
dar pe care o îngrijea
și o iubea
ca pe ochii din cap,
și s-a dus
să moară,
la fel cum s-a și născut,
în colbul uliței
unui sat
din nordul țării.

ORAȘUL ÎNDEPĂRTAT

Într-un crepuscul diafan,
mijea o geană de lumină,
ce-avea să lumineze-n tihnă
vărsarea zorilor de an;

într-un oraș îndepărtat,
trăia o lume clandestină,
ce-avea să-și tăvălească-n tină
verdele norilor de jad;

în lumea celor cu păcat,
un cavaler în straie stranii
avea să-și cumpere toți anii
dintr-un talcioc de timp furat

și-n albul clipei, răsturnat,
stătea pe gânduri o undină,
ce-avea să-și cânte în surdină
amorul ei neîntinat.

Așa-ncepu povestea lor,
uitată-acum de lumea toată,
căci cavalerul fără ceată
porni la drum nerăbdător

ca să-și găsească de cu zori
ondina cea îndepărtată
și să o ducă de îndată
în verdele oraș cu nori.

Dar când în valuri o găsi
frumoasă cum arar se-arată,
el nu-nțelese că pe dată
în valuri o va părăsi

și-și învârti în patru zări
al clipei ceas căzut în zloată,
și se luptă cu Cerul-Tată,
și imploră, înfrânt, favor.

– De fata mi-o dorești cumplit,
tu straiul straniu ți-l dezbracă
și intră-n apa ca o matcă,
dar timpul tău va fi oprit,

căci verdele oraș cu nori
din țara cea îndepărtată
va fi al meu, ca altădată,
când lumea îmi era în sfori;

nu va rămâne decât fum
din jadul tău fără noroc,
iar timpul vostru din talcioc
îl voi preface-n verde scrum!

Și el lăasă în urmă locul,
verdele norilor de jad,
mama și tatăl și, nomad,
își căută-n adânc sorocul.

Sfârșitul și-l află în jar
de dor și timp curmat în vină,
uitând de tot pe-a sa undină
ce-și plânse-amorul funerar.

Și anul se sfârși profan,
în geana-nchisă de lumină,
ce-avea să tăvălească-n tină
acel crepuscul diafan.

Numai pe cer se mai văzu
un nor de jad în zi senină
și din fuioru-i, o undină,
o ploaie verde, grea, țesu.

STARE DE FAPT

noaptea îi foșneau podurile palmelor
dulapurilor le scârțâiau balamalele
moliile înghițeau pe nemestecate bucăți
întregi de fericire
stivuită pe rafturi
printre pachetele expirate de naftalină

vieții îi lipseau din buzunar fix trei lei
ca să-și cumpere de la reduceri
trei rânduri de dinți noi cu care să
zâmbească fals
cui are curajul să o privească în ochi

în rest toate erau la locul lor
uneori prea sus alteori prea jos
dar asta nu conta pentru că oricum le apucau
mai devreme sau mai târziu
aveau să-ți scape printre degete

ZĂLUD

Mă pregăteam să mor,
să-mi scutur de rugină,
pe bulevard, în tihnă,
frunzele, de amor,

Să-mi amintesc, tăcut,
vreo rază de lumină,
ce-odată, cabotină,
din mine a crescut,

Să îmi aprind, placid,
o ultimă țigară,
să-mi cânte o vioară
al verii suicid

Și să aștern sub tălpi
covor de frunze moarte,
ce-o preschimba în șoapte
ai vieții pași ușori.

Și cum prindeam s-adorm
al toamnei somn de veghe,
nimicu-mi era verde
și-n tâmplă-mi urla, orb.

De unde-atâta nud
de floare să dezmierde,
prin putregaiuri sterpe,
bătrân castan zălud?

PREGĂTIRI

Soarele-i dus la iarmaroc
cu vara-n laț, s-o vândă ieftin,
pe-o frunză galbenă, zălog
al toamnei ce pândește-n streșini.

Ploaia, în jocu-i de noroc,
a dat cu zarul său cel reavăn
și prinsă-n grabnic cazacioc,
căzut-a-n pânza de păianjăn.

Păianjenul, vădit mirat,
ducându-și crucea mai departe,
a prins a țese, inspirat,
o pânză pentru ploaie, aparte.

Altfel, e liniște în jur,
ceru-i căzut pe gânduri iară:
nu știe dacă totu-i sur
sau dacă-i numai într-o doară.

CÂND DRAGOSTEA SE-ASCUNDE SUB PAT

În mine
trăiesc
patru pisici:
una albastră,
în cap,
care toarce
raze de lună,
una verde,
lângă inimă,
care instigă
la fericire
și una invizibilă,
în călcâi,
care fuge
uneori
din mine
și se ascunde,
ca un animal mic
ce e,
sub pat.
Atunci mă trezesc,
dintr-o dată,
fără dragoste
și încep

să o caut
în toată casa.
Nu mă gândesc
aproape niciodată
să o caut
unde e evident,
adică
sub pat,
așa că stau un timp
fără ea,
iar în timpul ăsta
se întâmplă
totul:
fericirea
se încurcă
în raze complicate
de lună,
trezind din somnul ei
ancestral
pisica grasă
și neagră
din stomac,
care se hrănește
cu himere
și vomită
cocoloașe mari
de timp pierdut.

QUESTO NON É UN DRAMMA

uneori
spârgea de pereți
toate furiile din casă
urlând
[io non posso essere solo un uccello cieco]
ca o italiancă veritabilă
într-o dramă
superfluă
cu obloanele albastre larg deschise
cu ferestrele albastre larg deschise
cu inima albastră larg deschisă
până ce toate
dar mai ales inima
se făceau țândări
apoi le aduna cu grijă
ciob cu ciob
le lipea la loc
și le punea
în cavitațiile oarbe
ale păsării
ce era

CREPUSCUL

Sfârși-va ziua-nsângerând
năprasnicul apus de soare,
veni-va noaptea în curând
peste-ale noastre umbre-amare...

Cine va spune peste timp:
aceste clipe trecătoare
fost-au aieva sau doar nimb
de plăsmuiri amăgitoare?

FRUNZE

alteori
spărgeam tăcerea
cu cuvinte goale
căroră le dădeam drumul din capul scării
și le lăsam
să se rostogolească
până jos
în colb

și le dureau
și mă dureau
până se făcea toamnă
și-mi dădeam seama
că nici frunze
nu mai aveam

NICIODATĂ MOARTEA

Niciodată moartea nu fu mai frumoasă,
prinsă-n dans de frunze, galbenă mireasă,
țintuită-n sulii aorii de soare,
strânsă-n ochi de miere, risipită-n zare.

Poalele-i atârână zdrențuit-albastre
și spre cer întinde brațe lungi, frumoase,
zâmbetu-i, pe buze, stăruie tăcut-
palidă izbândă, verii smuls tribut.

Din adâncuri urcă și din cer coboară,
se adună-n miezuri agonie-amară,
se desprinde, caldă, din amar extaz,
dusă-i viața toată pe al ei talaz.

Niciodată moartea nu fu mai frumoasă,
lepădând veșmântul, galbenă mireasă,
zâmbetu-i, pe buze, a-nghețat, tăcut-
dulce amintire, iernii dat tribut.

TRECERE

deși îmi părea
că viața-i pe cale să fie trăită,
castanii agonizau în plină stradă
și elementul surpriză lipsea
cu desăvârșire.
cu toate astea,
am încercat,
cu o lovitură de teatru,
să omor timpul, pentru că
alerga
pe marginea drumului
și cerșea
ba o secundă de la unul,
ba un minut de la altul,
de parcă nu erau toate
ale lui.
i-am spus să se oprească,
măcar o dată
în viața lui,
să se oprească,
dar mi-a răs în nas
și a început să alerge
mai repede,
strigând:

uite cum trec pe lângă tine,
uite cum trec pe lângă tine!

PORTRET

Mergea cu ochii în pământ,
înjurând ca un birjar,
căruia i s-a transformat limba în bici
sau biciul în limbă;
căra în mâna dreaptă o seamă de necazuri,
iar în stânga,
o jumătate de bucurie;
din când în când,
privea spre cer
și în ochi
i se nemăsura
tristețea.

NONSENSE

I lost my temper
on a Wednesday morning,
trying to find
why my mindfulness's blind,
grabbing a smile
of impetuous promise
from the top shelf of aching,
where the bitterness eyes
make a fool of the never
with a handful of nows.
Leave me a moment!
As far as surrender
is written in front of
these angelless skies,
leaking through edges,
the light is upsetting,
so I'll find my temper
on a meaningless night.

CURĂȚENIE

nu vrei o femeie
să te ajute
la curățenie?
m-a întrebat
tanti mariana
într-o dimineață,
în timp ce mătura
și spăla podeaua
și geamurile,
ștergea praful
de peste tot,
pânzele de păianjeni
de la colțuri
și urmele de apocalipse zilnice
de pe tastatură.
nu,
i-am răspuns,
gândindu-mă că o femeie n-ar ști
să-mi curețe bine
și pe-acolo,
și pe-acolo,
să-mi scoată vălătucii de gânduri încâlcite și
nerostite
de sub pat
și teama de eșec,

pe care o îndes,
inconștient,
în fiecare dimineață,
în ghiozdanele copiilor,
de pe dulapurile înalte,
inima deschisă,
pe care o arunc, uneori,
în fața oamenilor
și teama de moarte,
teama de viață
și ultima dorință a tatălui meu,
cuvintele tale, prelinse peste marginile
sinapselor mele
și cuvintele mele
înfîpte între rosturile
parchetului;
o femeie n-ar ști
să mă salveze
atunci când m-aș scurge,
odată cu toate lacrimile
stoarse din mop,
direct în canalizare
și nici să mă lustruiască,
ca și când niciodată
n-aș fi fost
altfel.

DOUĂ SECUNDE

În vremurile
în care iubirea era
doar un simbol chimic
ne(re)cunoscut,
tu aveai gust
de gutuie răscoptă
și inima de titan
ți-era străpunsă de o săgeată
al cărei vârf de foc
eram eu;
de atunci au trecut
două secunde:
una în care tu ai devenit
dragoste
și una în care eu te-am scris,
poem.

OGLINDĂ

ai cuvintele albastre, azi,
și un petic de viață ți se desprinde
de pe încheietura mâinii,
acolo unde-ți pulsează anii
în care n-ai știut decât
să ai răbdare.
și ești frumoasă.
și sunt frumoasă! îmi răspunde
privirea hulpavă cu care îți cotrobăi
prin suflet,
căutându-mă:
uite, ai dinții ca ai mei
și gropița din obraz,
părul,
dar mai ales inima
și visul
și dorul
și bucuria,
și ești frumoasă.

și sunt frumoasă...

cum n-am fost nicicând.

STRĂZI

există străzi liniștite,
pe care mamele își plimbă,
de mână,
copiii
și străzi întunecate,
cu felinare sparte,
tomberoane
și pisici negre pe acoperișuri
prin care plouă
în găleți
puse în mijlocul casei,
străzi cu vitrine ample
și lumină opulentă,
și străzi la colțul cărora
târfe cu ochii aprinși
de alcool
zvâcnesc agonic
din jartiera roșie
înfășurată strident
pe coapsa albă,
a dragoste putrezită,
străzi pe care se plimbă
pe sub castani,
înlănțuiți,
îndrăgostiții

și străzi cu zgârie-nori
de pe care se aruncă,
cu regularitate,
afaceriști în pragul ruinei,
precum mateloții care întrezăresc
vârful icebergului,
în apele oceanului,
străzi pe care copiii joacă șotron,
și străzi pe care se comit crime cumplite
în numele
vreunei zeități,
există străzi-amintire și străzi-păcat,
străzi-durere și străzi-bucurie,
străzi-lumină și străzi-moarte
și pe toate
există
oameni.

DUMNEZEU

dumnezeul meu are cel puțin
două rânduri de haine:
unul în care nu doarme
și unul în care stă treaz,
doi ochi mari
cu care nu vede
departe,
o barbă deasă
și lungă
care îl încurcă
la mers,
un stilou fountain pen
cu care scrie poemele triste
pe care le găsesc
dimineața
sub pernă
și o grijă nemăsurată
la detalii.
dumnezeul meu e bun ca o dimineață de
sâmbătă,
pe la ora 5,
când afară e încă întuneric,
iar în casă miroase a somn
și a dragoste,
e puțin impulsiv,

puțin caustic,
puțin visător,
puțin egoist
și foarte,
foarte puțin
ateu.
dumnezeului meu nu îi plac pozele
cu el,
pentru că oamenii nu-i înțeleg
deloc
esența,
îi fac barba prea scurtă sau ochii
prea mici,
îi fac mâini,
picioare
și haine pe care nu le-a purtat
niciodată.
dumnezeul meu mă lasă să beau
rece,
să mănânc mult,
să aștept în ploaie ore în șir,
să mint,
să vând la negru cd-uri cu filme
piratate,
să mă alint,
să îl ignor.

dumnezeului meu îi place *sympathy*
for the devil
și suferă în secret de tanatofobie,
lasă îngerii de capul lor
și nu se răzbună niciodată,
nu se ceartă și
nu se mânie.
dumnezeul meu,
uneori,
se așează în vârful turlei de lemn de peste
drum,
se uită cu ochii lui mari,
cu care nu vede
departe,
și râde.

DEZLEGARE

Aș fi putut pleca, vezi tu:
o văd pândind la colț de casă
și, uneori, când nu te uiți,
în câte-o adumbrire-albastră.

Și stă de veghe, așteptând,
îmi ține sufletul în gheară,
dar nu mi-l strânge, nu mi-l ia,
căci are-n el o grea povară.

Doar tu o știi și-ncă vreo trei,
eu mă prefac că e-ntr-o doară,
dar mi-e prelung urletu-n gât
și-l țin, îl țin. Și mă doboară.

Căci fără să discern, odat',
de-a Dumnezeu, în miez de vară,
crezut-am că mă pot juca,
dar eu sunt om. Și omu-i fiară.

Așa că stau acum și vreau
să plec, dar tu îmi ești povară,
căci ochii tăi mereu îmi văd
plângând, în gând, la ceas de seară.

Și-aș vrea să-ți cer, dar nu-ndrăznesc,
căci răul e legat cu sfoară,
și-aș vrea să-ți spun, și să mă crezi,
că viața mea a fost amară.

Dar aș minți. Iar tu, acum,
ții moartea-n cui, la colțul casei
și nu mă lași să-mi văd de drum,
fiindcă te temi că-mi cresc din oase

Diavoli roșii. Și ai vrea
să-mi dai iertarea cuvenită,
ca moartea să mă ia curat,
dar eu nu vreau să fii silită,

Așa că stau și-mi pare cum,
în vremea ce trecea grăbită,
când cerul era sus și-aveam
sufletul alb, erai cernită.

PUSTIU

Din soarele dulce curgeau
picuri de miere-nghetată,
toamna lăsase pe crengi
bănuți de aramă roșcată.

Frunze-n glazură de ger
tiveau vag aleea pudrată,
din cer, glasuri albe și lungi
lunecau, șușotind, pe sub poartă.

Foșneau îndelung peste câmp
cearceafuri de ceață voalată
și nu venea nimeni pe drum,
și n-aștepta nimeni la poartă.

BLESTEM

împodobi-mi-aș glezna cu doruri lungi și
albe
să-mi sune pasu-a umbră și inima a cale,
dormi-mi-aș somnul aprig pe strune de
vioare
să-mi lumineze bezna din nopțile polare,
sorbi-mi-aș lin pelinul din argintii pocale
să-mi pârjolească dorul, să mă îmbrace-n
zale,
zidi-mi-aș o fereastră la nord de mări amare
să nu-mi mai văd în stele dorințele bizare,
vorbi-mi-aș vorbe sparte și-albastre și
deșarte
să nu aud în mine refrene fisurate
și, de prin toate astea un strop de cer răzbate,
întoarce-m-aș la mine, preface-m-aș în
șoapte

DESPRIMĂVĂRARE

Picură sevă în miez găunos,
ia și toporul și-nvârte-l vârtos,
taie sorginte de trunchi viermănos
și veghează.

Cu-albă lumină mângâie cald
mugurul verde din ramul bastard,
suie-l, sălbatic, anină-l de gard
cu o rază.

Picură sevă în miez găunos,
ia-ți și penelul, pictează frumos
trilul de mierlă din cerul ploios
de amiază.

Cu-albă lumină mângâie cald
oase bătrâne de mult uitat bard,
să-i înflorească în sânge vers alb,
și dansează.

Picură alb din toporul vârtos
versul ce verde pe gardul ploios
mierla îl cântă. Din cer până jos,
desprimăvărează!

EU SUNT DOAR O CASĂ ALBASTRĂ

Eu sunt doar o casă albastră,
pe-un veșnic trotuar însořit,
îmi doarme un câine la poartă,
la gard, un cireș mi-a-nflorit.

Pisici îmi colindă mansarda
și-mi torc visuri mari pe furiș,
iar păsări măiastre-și fac cuiburi
sub streșini sau pe-acoperiș.

Ferestre-mi-ntorc către stradă,
obloane spre cer îmi deschid,
un pictor mi-a pus într-o vară
flori albe și roz pe un zid.

Am poarta deschisă; zăvorul
e tras la o parte de mult,
dar nimeni nu intră s-asculte
povestea din lemnul tăcut.

Dar eu sunt o casă albastră
și oamenii spun: ce frumos!
pesemne că are și-n glastră
același surâs luminos.

Și trec ceas de ceas trecătorii
și spun: ce albastru-nsorit!,
iar eu mi-amintesc vechi istorii
ce-n umbre s-au învăluit,

Dansând pe pereții odăii,
pe scrin, prin perdele de in –
se pierd printre ele strigoii
și-aleargă, năuci, prin vecini.

Așa că-s o casă albastră,
pe-un veșnic trotuar însorit,
îmi doarme un câine la poartă
și-n suflet nu port mai nimic.

BUNICUL

bunicul
avea sufletul închis cu trei lacăte,
încuiate fiecare cu câte trei chei,
pe care le ascundea,
de fiecare dată,
în alt loc,
să nu le găsească nimeni
(uneori nu le găsea
nici el).
uneori,
când nu le găsea nici el,
le găseam eu,
descuiam râzând lacătele
și bunicului îi ieșeau din suflet cuvinte
rusești
învățate în război
și litere mari de tipar, pe care le înșira
pe hârtie
și timp rotit pe ceas
(- tic-tac, tic-tac,
limba mare trage,
limba mică tace.
– e leneșă?
– e mică.
– și limba mare nu obosește?

– nu, că e mare.
– și ăla care fuge?
– secundele le duce.);
eu le culegeam pe toate
și le puneam în sufletul meu.
uneori, prindeam și câte-o vorbă de alint,
căreia îi dădeam drumul prin casă
să vadă toți
ce are bunicul
în suflet.

DEZNOD

o pisică grasă
doarme sus pe casă,
și un felinar
bâzâie-un bondar,
pas lin de cadână
pe covor de lână,
ferești cu mușcate
și porți ferecate:
cuvinte-aruncate

TIMPULE, VREI?

timpule, stai!
dă-te jos de pe cai,
de pe caii de lemn,
ce aleargă-n tandem
dintr-o lume de ieri
spre-ale serii tăceri.

timpule, fugi!
numai tu știi s-alungi,
să alungi din noian
nod cu nod gordian
și să speli de noroi
cu uitări și-albe ploi.

timpule, știi?
m-ai purtat pe câmpii,
pe câmpii reci, pustii,
cu maci mulți, sângerii,
și te-ai dus, m-ai lăsat
într-un loc neumblat.

timpule, vezi?
m-ai umblat prin livezi,
prin livezi cu rod greu,
ce l-am strâns numai eu
și l-am pus la păstrat
pentru-al iernii regat.

timpule-auzi?
ia-mi tu anii rotunzi
și rotund fã din ei
amintire, de vrei,
și agață-mi-o-n cui
s-o am la căpătâi.

EPILOG

Mi s-au umplut ferestrele de ape vii
Și tu nu vii, și tu nu vii,
Îți tremură pe buze – albastre urme reci –
Cuvintele uitate prin poduri prăfuite;
În veacul de apoi și-n clipa cea dintâi
Rostite fi-vor toate, tăcute și-azvârlite,
Ferestrele boltite zăvor greu vor purta
Și podurile palmelor, tihnite.

CUPRINS

Exitus	5
Rotițe	6
Catren	8
Alegere	9
Dulceață de gutui	10
Muzicală	11
Nonșalanță	12
Alb	15
Dezacord	16
Adăstare	17
Încurcătură	19
Aniversară	21
Un gând și inimi bătând	24
Doruri stângi	26
Coastă	27
Vis nou	28
Poezie despre tine	30
Strada Sitei	31
Mărțișor	33
The English Impatience	35
Rostogol	37
Stradală	38
Cele mai albastre poezii	39
Frumoasele păpuși	40

Street View	42
Geometrie	44
Fluturile care a bătut de 43 de ori din aripi	45
Rever(s)	46
Jos armele!	47
(De)cădere	48
Erratm	49
Croitoreasa	51
Adevăr	53
Sosirea	55
Usual Suspects	57
Pink Morning Song	59
La rece	61
Verde	62
Patină	63
Urlet	65
(In)compatibilitate	66
Eter	68
Teenage Love	69
Intersecție	70
Echilibristică	71
Apocalipsă	72
Fotografia	73
Început	75
Viforeanca	76
Rădăcini	77
Iarna	79
Luminare	80

Bunica	81
11:11	82
Gândul zburând	83
Letargie	85
Arc	86
Decolorare	87
Esență	90
Dochia	92
Bagaj	94
Imaginarium	95
Anaisnotmyname	96
Teiubesc	98
Cu mine	99
Ploi	101
Prima vară	102
Dar tu, dimineață?	103
Himeră	104
Gone Fishing	106
Bu-bum	107
Self-Destruction	108
Soarele-n cireș	110
Cinci ani mai târziu	112
Octombrie în toi	113
Descătușare	115
Răsărit	117
Vecinul de la parter	118
Orașul îndepărtat	121
Stare de fapt	124
Zălud	125

Pregătiri	127
Cînd dragostea se-ascunde sub pat	128
Questo non é un drama	130
Crepusul	131
Frunze	132
Niciodată moartea	133
Trecere	134
Portret	136
Nonsense	137
Curățenie	138
Două secunde	140
Oglindă	141
Străzi	142
Dumnezeu	144
Dezlegare	147
Pustiu	149
Blestem	150
Desprimăvărare	151
Eu sunt doar o casă albastră	152
Bunicul	154
Deznod	156
Timpule, vrei?	157
Epilog	159

